

***Де є
померлі?***

*Проповідь, виголошена в багатьох містах
Великобританії, Німеччини, Швеції, Норвегії,
а також у Палестині.*

Її автором є Джон Едґар (1862-1910 рр.), член Королівського факультету фізиків і лікарів у Глазго, професор Андерсонського коледжу Медичної школи, старший лікар Королівського Самари-тянського жіночого госпіталю в Глазго, автор таких брошур як "Соціалізм і Біблія", "Дерево, посаджене над водними потоками", "Збереження особистості при воскресінні", "Історія життя Авраама" і співавтор брошури "Коридори Великої Піраміди".

ДЕ Є ПОМЕРЛІ?

Це запитання непокоїло розум мислячих людей усіх віків. І в наші дні є багато суперечливих відповідей. Посеред гамору розбіжностей усіх віровчень лише невелика кількість людей знає, у що вірити. Лорд Теннісон висловив загальне бажання всіх наступними словами:

"Як шкода, Христе, що не дав Ти сили
Хоч на годину вздріти тих, хто вмер,
Побачити усіх, кого так щиро ми любили,
Спитати: хто і де вони тепер?"

Однак, дорогі друзі, нам не потрібно звертатися з запитаннями до душ, які покинули нас. Ми маємо Боже Слово, і цього достатньо. Я надіюся довести вам, що Біблія дає повну й задовільну відповідь на наше запитання.

Перш ніж перейти до відповіді Святого Письма, давайте все-таки подивимося, що нам може сказати людське міркування без допомоги Святого Письма. Ми переконаємося, що відповідь з цього джерела є неповною. Але яку б інформацію ми не почерпнули з Науки та Філософії, однаково виявиться, що вона погоджується з Божим Словом. І цього слід було сподіватися, тому що Бог є автором законів природи і мислення, а також Біблії. Ті, котрі стверджують, що наука й Біблія суперечать одна одній, просто не розуміють ні тої, ні іншої.

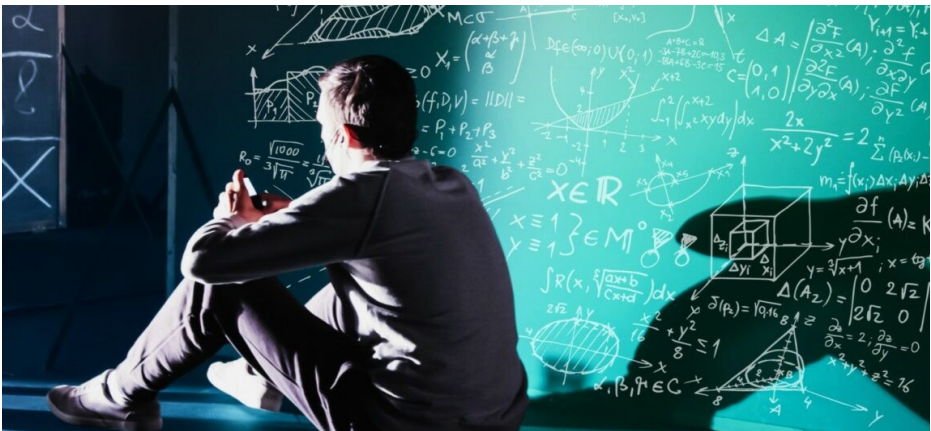
Що нам може розповісти наука?

Що говорить наука про тіло, душу й дух? Наука говорить, що людське тіло складається з багатьох елементів. Жоден із цих елементів не належить виключно людському тілу. Вони є скрізь у землі довкола нас. І це повністю погоджується з Біблією, яка говорить, що "створив Господь Бог людину з пороку земно-

го" (1 М. 2: 7). Порох землі – це просто інший спосіб виразу "елементи землі".

Але як щодо душі, дійсної особистості, "Его", мислячої частини людини?

Що про це може сказати нам наука? Популярною є концепція, що душа – це істота або особистість, яка мешкає всередині нас і не залежить від нашого організму, і що в момент смерті вона звільняється від тіла й продовжує існувати вічно. Науці нічого не відомо про таку істоту. Її ні разу не виявили ні в кімнатах анатомії, ні в лабораторіях. Наука може довести неправоту твердження, ніби мисляча частина людини не залежить від її організму. Тварини до деякої міри спроможні міркувати, і їхня здатність мислити залежить від складності та тонкості структури їхнього мозку. Людина, у якої найскладніший мозок, з найвитонченішою структурою, володіє найвищим ступенем здатності мислити. Коли дитина росте, а її мозок розвивається, збільшується її здатність мислити, а в майбутньому, коли підкрадається старість і мозок починає всихатися, здатність мислити неухильно зменшується. Тому зрозуміло, що душу, мислячу частину людини, не можна назвати незалежною від організму.

Я часто бачив людей, яких приносили в госпіталь у непритомному стані внаслідок травми голови, і які після операції поправлялись. Так от, розпитуючи в пацієнта про деталі його нещасного випадку, ми завжди виявляємо, що *останнє*, що він пам'ятає, – це те, що трапилося безпосередньо перед нещасним випадком. Хоча проміжний час, поки до нього повернулася свідомість, міг становити дні й навіть тижні, для нього це було цілковитою прогалиною. Чому так? Де була душа людини протягом цього інтервалу? Чому вона не могла запам'ятати події після нещасного випадку, якщо вона не залежить від тіла? Тому цілком очевидно, що душа залежить від організму.

Але як щодо духа? Чи є він істотою всередині нас? Наука не виявила такої істоти. Єдиний дух, який визнає наука, це дух, або сила життя. Раніше вважалося, що життя перебуває лише в деяких особливих частинах тіла, однак тепер, дякуючи професору Вірхову, ми знаємо, що тіло складається з незліченних клітин, і що дух, або сила життя, оживлює кожну з них. Ми знаємо також, що ця сила життя залежить від певного неперервного процесу втрати і відновлення.

Наприклад, мій палець складається з великої кількості клітин, у кожній з яких є дух, або сила життя, і це життя залежить від процесу втрати і відновлення. Якщо ці процеси починають розладнуватися, це означає хворобу, а якщо вони припиняються, це означає смерть. Тоді – мій палець мертвий, і з часом він всихається й зменшується. Коли мій палець вмирає, що відбувається з духом життя?

Ми розуміємо, що смерть мого пальця, а також усього мого тіла, означає просто припинення життєвого процесу втрати і відновлення. Те саме відбувається й у випадку з тваринами й росли-

нами. Вони також складаються з незліченних клітин, у кожній з яких є дух, або сила життя, і ця сила життя залежить від аналогічних процесів втрати і відновлення. Ми не вважаємо, що дух життя є істотою, яка продовжує незалежно існувати після смерті.

Після того, як життя минуло, людина не в силі повернути його. Тільки Бог володіє цією силою. Саме про це ми читаємо в книзі Еклезіяста 12: 7: "І вернеться порох у землю, як був, а дух [або сила життя] вернеться знову до Бога, що дав був його". Тільки Бог може відновити дух, тобто силу життя.

Ось, коротко, те, що нам може сказати на це запитання наука. Про майбутній стан науці нічого не відомо.

Відповідь філософії

Ось куди веде філософія: Ми, людські істоти, володіємо значною здатністю мислити, а також сумлінням, або моральним почуттям, так би мовити, здатністю розрізняти між тим, що правильне і що неправильне. Філософія говорить нам, що коли ми йдемо правильним шляхом, то ми хороші, тобто чеснотливі, і повинні сподіватися відповідної нагороди, а якщо ми йдемо неправильним шляхом, то ми погані, тобто злі, і повинні сподіватися відповідного покарання. Проте ми бачимо, що насправді цих логічних наслідків, як правило, не буває. У житті часто-густо все буває навпаки. Правдиво говорить Малахія 3: 15: "Тепер ми вважаємо пишних щасливими, і ті, хто вчиняє безбожне, будуються та випробовують Бога, і втікають". Крім того, апостол Павло заявляє: "Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані" (2 Тим. 3: 12). Чи правда те, що всі великі цього світу – королі, аристократи й капіталісти – є найбільш праведними, і що чим нижчий рівень становища й пошани, тим гіршими є люди? Усім вам відомо, що це зовсім не так. Хіба в основному не з бідних цього світу, але ба-

гатих вірою, вибирає Бог спадкоємців Царства, яке Він обіцяв тим, хто любить Його (Як. 2: 5)?

Тому філософія вважає, що повинен бути майбутній стан, де добродійний буде нагороджений, а розбещений – покараний.

Але філософія не може сказати нам, яким і де буде цей майбутній стан, ані те, чи він буде досягнутий у момент смерті, чи через певний інтервал. Лише припущенням є твердження багатьох, що між смертю й початком майбутнього стану інтервал є неможливий. Це неправильне розуміння базується на іншому припущенні, що в Бога недостатньо мудрості та сили, щоб *відтворити* тих, котрі жили й померли.

Об'явлення духів не варті довір'я

Саме людське мислення не здатне відповісти на багато таких запитань. Якщо ми не можемо отримати повної відповіді від науки чи філософії, то де нам слід сподіватися її отримати? Оскільки ми не можемо дати її самостійно, ми, очевидно, повинні чекати об'явлення ззовні.

Деякі заявляють, що вони отримали це об'явлення за допомогою спіритизму. У мене немає часу, щоб зараз обговорювати цю тему, але я переконаний, що спіритизм, коли він не є шахрайством або обманом (а в більшості випадків це саме так), є проявом діяльності злих духів – ангелів, котрі згрішили. Господь настійливо попереджує нас, щоб не радитися з тими, котрі мають домашніх духів, і заявляє, що всі, котрі чинять таке, є гидотою для Нього (5 М. 18: 9-12; 3 М. 19: 31; 20: 6, 27).

Відповідь з Божого Слова

Тоді де нам потрібно шукати це об'явлення? Ми повинні звернутися до самого Бога з надією отримати відповідь не за допомогою видінь чи особливих з'явлень, а за допомогою Біблії, Божого Слова, "віри, раз даної святим" (Юди 3).

Раніше більшість християн вірили, що язичників, які помирають жахливими темпами (майже 70 000 кожного дня), могло спасти від вічних мук лише розсилання місіонерів, щоб ім'я Ісуса могло бути донесене їм до того, як вони помруть. Але зараз у це вірять лише одиниці. Лише одиниці вірять, що Бог вічно немилосердно мучив би людей тільки тому, що вони ніколи не мали нагоди почути про ім'я Ісуса. Хто б міг вірити в таке про Бога? Але більшість задовольняється цитатою: "Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?" У наші дні вони, подібно до фарисеїв, відмовляються дослідити справу, надаючи перевагу тому, щоб вірити й навчати людських традицій. Інші, відкидаючи жахливу доктрину про вічні муки й вірячи, що Біблія навчає про неї, відкидають також Біблію. Це одна з найбільш сумних і найбільш плідних причин невір'я в наші дні.

Я сподіваюся, що ніхто з нас не буде належати до якогось із цих двох класів. Ідімо до Біблії, покійно звертаючись до Бога за керівництвом у нашому пошуку інформації на цю та інші теми, пов'язані з планом спасіння. Якщо ми так поступаємо, якщо ми йдемо до Біблії в належному дусі, не просто з цікавості, не в дусі гордості й упередження, а смиренно, з пошаною й молитвою, намагаючись пізнати, що Бог хотів сказати нам, не вставляючи свої власні ідеї в Біблію, і не вирішивши для себе, що Біблія мусить навчати те чи інше, а з безстороннім розумом говорячи собі: "Я буду вірити в те, що мені має сказати Бог, не зважаючи, що може говорити на цю тему людина", – якщо ми звертаємося до Біблії в цьому дусі, то раніше чи пізніше отримаємо правду. "Він веде покійних до правди, і вказує смирному дорогу Свою". "Довірність Господня для тих, що Його бояться" (Кул.). Ми завжди повинні пам'ятати, що жодна людина не може бути мудрішою за Біблію. Якою б великою не була повага до наших батьків і наших учителів, ми ніколи не повинні потрапляти в оману, щоб ставити їхні слова вище від непомильного Слова Бога. Коли ми досліджуємо Святе Письмо в такому дусі покори й пошани, то побачимо, що воно дає повну і задовільну відповідь на наше запитання. Більше того, воно показує, якою великою та гармонійною є любов, справедливість, мудрість і сила Бога.

Що таке душа?

Щоб правильно зрозуміти наш предмет, ми повинні почати з запитання: "Що таке душа?" За відповіддю ми, звичайно, звертаємося до оповіді про створення першої людської душі, Адама, яку знаходимо в 7-му вірші 2-го розділу Буття: "І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею".

Давайте трохи поміркуємо над цим. Не можна читати Біблію, не роздумуючи над тим, що Бог хоче сказати нам. "Бог створив людину з пороку земного". Тіло Адама було створене з елементів землі. У нього були очі, вуха й рот, але в нього ще не було здатності бачити, чути й говорити. Потім Бог вдихнув у його ніздрі дихання життя. Зауважте, Біблія не говорить, що Бог вдихнув у його ніздрі душу. Святе Письмо говорить, що Бог "вдихнув у ніздрі її" дихання життя, дух, тобто силу життя. І що було результатом? Чи знаходимо ми натяк на те, що Адам тепер мав у собі душу? Ні, ми бачимо як у результаті того, що Бог вдихнув в Адама дихання життя, він – став "живою душею". Інакше кажучи, душа – це не тіло, як і не дух життя, але щоб бути душею живою, вона повинна мати і тіло, і дух життя. Це відповідає тому, про що, як ми переконалися, вчить наука, а саме: що "Его", реальна особистість, мисляча частина людини, не є незалежною від її організму.

Тепер Адам був здатний бачити, чути й говорити, думати, ходити й працювати. Тепер він був чутливою істотою – істотою, наділеною чуттєвим сприйняттям, і тому найкраще означення, яке можна дати для живої душі, – це чутлива істота. Хтось може заперечити, що, мовляв, таке означення включало б у себе тварин, і що Святе Письмо не вчить, що тварини були душами. Але Боже Слово саме так і говорить про тварин. Єврейські слова *нефеш кейах* (жива душа) стосується й тварин. Два таких приклади можна знайти в першому розділі книги Буття (вірші 20 і 30). У 20-му вірші читаємо: "І сказав Бог: "Нехай вода виройть дрібні істоти, душу живу". Також у 30-му вірші того ж розділу читаємо: "І земній усій звірині і всьому птаству небесному, і кожному, що плазує по землі, що душа в ньому жива". Тому ясно, що Біблія погоджується з наукою в тому, що тварини є живими душами.

Отже очевидно, що людина буде обдарована майбутнім станом не тому, що вона є або володіє душею, а тому, що вона єдина з усіх земних створінь була створена на Божий образ, тобто з розумовими здібностями мислення, пам'яті, судження й волі, а також із моральними якостями справедливості, доброчинності, любові тощо, схожими до якостей, якими володіє Бог, хоча й нижчого ступеня. Тільки людина є морально відповідальною за свої дії, і нікому, хіба що душевнохворому, не спаде на думку привести когось із тварин на суд.

Чи душа безсмертна?

Наступна частина нашої теми є дуже важливою. Це відповідь на запитання: чи душа безсмертна? Від цього дуже багато залежить. Оскільки Біблія повідомляє нам, що деякі будуть спасенні, це означає, що якщо душа безсмертна, то існує лише два можливі варіанти. Або всі в кінцевому підсумку досягнуть вічне блаженство з Богом, або деякі приречені на вічність горя, якою б не була форма цього горя. З другого боку, якщо наш люблячий небесний Отець може знищити душу, то Його не буде обмежувати жодна з цих альтернатив. Йому не потрібно буде ігнорувати свободу людської волі, як цього вимагала б теорія "Універсалізму", і Він не буде вимушений засуджувати добровільного грішника на вічні муки.

Вперше це запитання виразно постало переді мною влітку 1899 року. У цей час мене відвідали двоє чи троє моїх друзів, які запитали: "Чи душа безсмертна?" Я відповів: "Звичайно, так!" Вони запитали: "Чому ти говориш: звичайно, так?" "О, – відповів я, – тому що майже кожний вірить у це". "Але, – заперечили мої друзі, – ти, звичайно ж, не будеш висувати це як доказ. Те, що більшість людей так вірить, не може бути доказом, що те, у що вони вірять, є правдою. Адже, якщо це так, то всі ми повинні бути язичниками,

бо більшість людей є язичниками". Я погодився. "Але, – сказав я, – така важлива доктрина мусить бути викладена у Святому Письмі". "Тоді покажи нам вірш", – сказали вони. Дорогі друзі, я розгубився, коли вони попросили мене зробити це. Я не міг пригадати ні одного вірша, однак вигукнув: "Хоча я й не можу згадати жодного, у Святому Письмі мусять бути вірші, які говорять про безсмертність душі!" Уявіть собі моє здивування, коли ці друзі сказали мені, і не лише сказали, але й довели, що немає жодного такого вірша в цілій Біблії.

А довести це легко. Все, що вам потрібно зробити, це дістати повний Конкорданс, подивитися спочатку на слово "душа" і на кожне слово із значенням "душа", а потім на слово "безсмертна" і на кожне слово із значенням "безсмертна", і ви побачите, що від Буття до Об'явлення немає жодного вірша, який стверджує, що душа є безсмертна.

Покійний д-р Томас Кларк, автор книги під назвою "Роздуми про життя Христа", запропонував тисячу фунтів стерлінгів будькому, хто зміг би знайти вираз "несмертельна", "невмираюча" або "вічно живуща" душа в єврейських, грецьких чи англійських Писаннях. Д-р Томас Кларк був цілковито спокійний, роблячи таку заяву. Ніхто ніколи не отримав цих грошей. Покійний В.Е. Гледстоун писав стосовно цього питання: "Природне безсмертя душі є вченням цілком невідомим для Святого Письма і стоїть на рівні не вищому, ніж майстерно підтримувана, але серйозно й вражаюче сумнівна філософська думка... Вона прокралася в церкву через чорний хід" (Додаткові дослідження праць єпископа Батлера, стор. 197-198). Ось так, дорогі друзі. Доктрина про природне безсмертя душі взагалі не є вченням Святого Письма. Вона прокралася в церкву через чорний хід грецької філософії.

Може виникнути запитання: якщо Святе Письмо не підтверджує, що людина має вроджену "безсмертну", "невмираючу" чи "вічно живушу" душу, то чи стверджує Боже Слово, що душа є смертною, що душа може вмерти? Ті, хто вірить, що вона є безсмертна, загальноно думають, що Бог так улаштував душу, що, мабуть, Сам не може її знищити. Чи це правда? В Мт. 10: 28 ми читаємо, що Бог може знищити не лише тіло, але й душу в Геєнні. (Пізніше ми побачимо, що означає "Геєнна"). Тепер звернемося до Єзекіїля 18: 4. Читаємо: "Тож усі душі Мої: як душа батькова, так і душа синова – Мої вони. Душа, що грішить, – вона помре".

Саме душа, думаюча істота, несе відповідальність за гріх, і тому саме душа повинна понести кару за гріх, і точно встановлено, що цією карою є смерть. Душа, яка грішить, помре, "бо заплата за гріх – смерть", – а не вічні муки (Рим. 6: 23).

Коли це раз стає зрозумілим для нас, то проясняється ціла Біблія. Багато місць, раніше туманних, тепер стають ясними. У 1Тим. 6: 15, 16 читаємо: "Цар над царями та Пан над панами, єдиний, що має безсмертя". Нехай ніхто з нас після цього не говорить, що ми маємо безсмертя, коли Біблія так чітко стверджує, що його має лише Цар над царями.

У Рим. 2: 7 апостол говорить про тих, хто шукає слави, честі та безсмертя. Дозвольте мені навести приклад: я тримаю у своїй руці годинник. Тепер, якщо б я сказав: "Я шукаю свій годинник", – то ви подумали б, що з моїм розумом не все гаразд. Чому? Тому, що я хочу шукати щось, що я вже маю. Але багато християн говорять, що вони є безсмертні, а однак шукають безсмертя! У 1 Кор. 15: 53, 54 апостол говорить: "Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління". Але ми не можемо одягнути щось, якщо ми вже в це одягнені!

Ні, дорогі друзі, Боже Слово є послідовним. Воно не вчить, що безсмертя є природною власністю людини. Ось що воно говорить: "Заплата за гріх – смерть, а дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім". Ми не маємо невід'ємного вічного життя в собі. Воно запропоноване нам як дар у Христі Ісусі, Який дав Себе убаганням за наші гріхи. Якщо ми маємо належну віру в Бога, то будемо нагороджені даром вічного життя в установленій Ним час. Це те, про що нам говорить псалмист: "Господь береже тих усіх, хто любить Його, а безбожних усіх Він понищить" (Пс. 145: 20). Він не збереже безбожних ні за яких обставин.

Багатьом здається, що якщо доктрина про природне безсмертя душі буде спростована, то буде усунений ґрунт християнської віри. Але це зовсім не так. Скрізь у Святому Письмі ми маємо заповнення, що наша надія на майбутнє життя залежить не від якогось припущення про невід'ємне безсмертя, а від воскресіння з мертвих (Дії 24: 14, 15; 1 Кор. 15).

Багатьом може здаватися дивним, як ця ідея про безсмертя душі стала такою розповсюдженою, якщо вона так суперечить вченням Святого Письма. Це сталося в ті часи, коли люди думали, що це їхній обов'язок – мучити інших, які мають відмінні від них релігійні вірування. Саме тоді церква прийняла це вчення грецької філософії. І зробила вона так тому, що це допомагало підтримувати доктрину про вічні муки.

Зазвичай аргументом, який виставляється на підтримку теорії, що душа безсмертна, є те, що вона є часточкою Бога, яку Він вдихнув в Адама. Якби ті, хто будує теорії таким чином, просто проаналізували свій аргумент до його логічного завершення, то вони побачили б, що він не може бути правильним. Вони повинні пам'ятати, що не тіло, а душа несе відповідальність за гріх. Якщо душа є

часточкою Бога, то ця часточка в людині відповідальна за гріх і може потрапити під кару вічного осуду.

Деякі, зауваживши, що вислів у 1 М. 2: 7, що Бог вдихнув дихання (дух) життя в ніздрі людини, відрізняється від опису створення тварин, думають, що це не душа, а дух є часточкою Бога, а, отже, не душа, а дух є безсмертний. Вони не змогли зауважити, що в сьомому розділі, вірш 22 (1 М. 7: 22), про тварин також сказано, що вони мають у своїх ніздрях дух життя. Тому ті, хто таким чином намагається довести, що людина є безсмертна, довели б також, що і тварини є безсмертні. Той самий аргумент стосується й тих, хто намагається довести, що природне безсмертя людини впливає з незнищенності матерії й збереження енергії. Якщо б вони довели безсмертя людини, то довели б також безсмертя кожної тварини й рослини. Безперечно, жодна розсудлива людина не повірить, що тварини й рослини безсмертні!

Ми переконались, що найкращим означенням душі є повністю свідомо істота. Домінуючою частиною цієї істоти є розум, воля, але вона не може існувати без організму. Значить, хоча у вузькому значенні душу можна описати як розум, волю, свідоме Его, однак, щоб існувати, це Его мусить мати якесь тіло. Ми переконались також, що в Біблії немає жодного вірша, який стверджує, що душа безсмертна, а Боже Слово, навпаки, ясно вчить, що душа, яка грішить, помре.

Коли буде дана справедлива відплата?

З маленької книги під назвою "Короткий катехізіс", що містить багато чудових істин, запозичена популярна ідея, що "душі віруючих у момент смерті вдосконалюються у святості й негайно входять до слави". Чи це правда? Тут для нас настає випробування. Чи ми віримо "Короткому катехізісу", чи віримо Божому Слову?

Більшість людей надають перевагу людському слову, а не Слову Бога, тому що це відповідає їхнім почуттям і упередженням. Так само було за часів Мартіна Лютера, коли він вказав, що Біблія, всупереч тогочасним вченням церкви, стверджує: "Праведний житиме вірою". Більшість людей вважала за краще вірити в те, чого навчала церква, ніж приймати те, про що Мартін Лютер свідкував зі Святого Письма. Це було випробуванням для людей, які жили в той час, і ми маємо схоже випробування сьогодні. Я вірю, що кожен із присутніх тут прослідкує за тим, щоб людське слово ніколи не займало місце попереду Божого Слова. Пам'ятаймо, ніхто не може бути мудрішим за Біблію.

Чи правда, що всі померлі, які мали віру в Бога, тепер є на небесах? Візьмімо приклад. Як щодо Давида, який, зі всіма своїми недоліками, був улюбленим у Господа, людиною "за серцем" Божим? Чи Давид є на небесах? Я припускаю, що багато присутніх тут відповіли б: "Так". Давайте прочитаємо, що говорить Боже Слово. Подивимось Дії 2: 34: "Не зійшов бо на небо Давид". Що може бути ясніше за це? Питання полягає в тому, чи ви маєте намір повірити цьому? Дехто з вас може сказати: "Дивно. Я думав, що Давид мав би бути на небесах, але я, мабуть, помилявся. Він не був такий добрий, як я думав". Але зачекайте трішки! Подивіться, що сказав Ісус. В Івана 3: 13 ми знаходимо запис: "І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, – Людський Син". (Слова "що на небі" не слід брати до уваги, бо вони є допискою на полях). "Ніхто"! Немає жодного винятку, крім Самого Ісуса, Який зійшов з неба, щоб стати тілом і перебувати між людьми. Стережіться, щоб людські традиції не примусили нас заперечувати слова Христа.

У Діях 26: 23 розповідається, що Ісус був першим, Хто встав з

мертвих. Він був "первісток" серед заснулих, "первороджений з мертвих" (1 Кор. 15: 20; Кол. 1: 18). Дехто з вас може сказати: "Чи не суперечить це іншим виразам Святого Письма стосовно підняття Лазаря та інших?" Пояснення є наступне: Ісус був першим, Хто воскрес до досконалості життя. Інші були просто пробуджені зі стану смерті до свого попереднього вмираючого стану і через щонайбільше кілька років знову вернулися в могилу. Їхнє пробудження з мертвих не було воскресінням в істинному значенні цього слова, тобто підняттям до досконалості життя.

А як щодо часу від смерті та воскресіння Христа? Чи протягом цього Євангельського віку кожний отримав свою справедливую заслужену відплату в момент смерті? Біблійна відповідь на це запитання не є загальноприйнятною. 2 Петра 2: 9 говорить нам про неправедних. Чи знаходимо ми тут твердження апостола, ніби Бог знає, як покарати неправедних в момент їхньої смерті? Ні, дорогі друзі, Петро ясно говорить нам, що Бог "вміє... неправедних берегти на день суду для кари". Зауважте! Час, коли неправедні повинні бути покарані, – це день суду, коли повернеться Христос. Наш Господь в Матвія 16: 27 виразно заявляє: "Прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його". Як це погодити з виразом "Короткого катехізису", що душі віруючих у момент смерті вдосконалюються у святості й негайно входять до слави? Вірно Божому Слову. Цього не станеться аж до часу, коли Ісус повернеться в славі Свого Отця з Анголами Своїми, щоб віддати кожному згідно з ділами його.

Сучасна теологія вчить, що кожний віруючий у момент смерті негайно відходить, щоб бути з Ісусом. Але Господь не висловлював такої думки Своїм учням, яких Він так любив. Він не говорив

їм: "Я заберу вас до Себе в момент вашої смерті". Ось, що Він сказав: "Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я – були й ви" (Ів. 14: 2, 3). Також апостол Павло, звертаючись до колосян, сказав: "Ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явитеся з Ним у славі і ви" (Кол. 3: 3, 4). І, наостанок, в Об'явленні 11: 18 читаємо: "А погани розлютилися, та гнів Твій прийшов, і час настав мертвих судити і дати заплату рабам Твоїм, пророкам і святим, і тим, хто ймення Твого боїться, малим і великим". Попередні вірші показують, що згаданий тут час – це той самий час, що й у вже цитованих уривках, тобто час повернення Христа, час, коли Він візьме Свою велику силу й владу, а царства цього світу стануть царством нашого Господа і Христа Його. На підтвердження цієї істини можна б було цитувати набагато більше віршів. Святе Письмо, якщо правильно його розуміти, є одностайним у цьому питанні.

Розбійник на хресті

Як заперечення найчастіше висувається відповідь Ісуса розбійнику на хресті (Лк. 23: 43). Зазвичай вважають, що розбійник, який покався, у момент смерті з'єднався з Господом у небесах. Однак ми переконалися, що Святе Письмо свідчить, що всі апостоли, мученики та інші святі, які померли, чекають до повернення Христа, щоб отримати свою нагороду. Значить, якщо ця звична ідея щодо відповіді нашого Господа є вірна, то цей розбійник мусив випередити апостолів і всіх святих мучеників. Але Сам наш Господь, на третій день після того, як дав обіцянку розбійнику, сказав до Марії: "Я ще не зійшов до Отця". Далі, Петро, у Діях 2: 27, звертає увагу на слова Давида в 16-му псалмі (Пс. 16: 10): "Бо Ти не оста-

виш мою душу в аді" (Турк.). Він пояснює, що тут Давид говорив не про себе, а як пророче мовне знаряддя нашого Господа Ісуса він провіщав, що Ісусова душа пішла до аду (не до раю), але не залишиться там. Ми повернемося до цього пізніше.

Досліджуючи це питання, ми знаходимо дуже просте пояснення. Переклад цього уривка Ротергемом усуває труднощі. Він звучить: "По-правді кажу тобі сьогодні, зі Мною ти будеш в раю". Тут кома стоїть після слова "сьогодні", а не перед ним. Чи є яке-небудь виправдання для такої зміни? Так, тому що тоді, коли писали Біблію, не було жодних ком. Пунктуація була придумана приблизно чотири століття тому, незадовго після винайдення друкарства. Це просто сучасна зручність, яка показує, що письменник хоче, щоб у цьому місці читач зробив коротку паузу. Це допомагає зрозуміти написане. Якщо б ви хотіли переконатися, що в древніх манускриптах Біблії немає жодної пунктуації, я пропоную вам від-

відати Британський Музей, де в скляному ящику ви побачите відкритий для огляду найстарший манускрипт Біблії. Як і два інших, він є на грецькій мові й називається "Александрійський манускрипт".

Розумієте ви грецьку мову, чи ні, ви побачите, що всі слова і речення тягнуться разом, між ними немає ніяких розділових знаків, і немає жодної коми в цілому манускрипті. Тоді це означає, що кома та інші знаки пунктуації, які з'являються в наших перекладах Біблії, не є натхнені, а просто були вставлені перекладачами, щоб виразити те, що, на їхню думку, означали вірші Святого Письма.

Ті, хто перекладав Новий Завіт на англійську, вірили, що "душі віруючих у момент смерті входять до слави" і, згідно з цим, поставили кому після "тобі". Однак ми бачимо, що Ісус і Його апостоли говорили, що віруючі будуть нагороджені, а грішники покарані тоді, коли Він повернеться в славі Свого Отця зі Своїми святими Анголами. Згідно з цим, кома повинна стояти після "сьогодні". Ось що в дійсності сказав Ісус: "По-правді кажу тобі сьогодні, ти будеш зі Мною в раю". Отже бачимо, що Ісус не суперечив тому, що говорив у кожному іншому випадку, і не робив якогось винятку для розбійника, який покався.

Приклад схожого застосування слова "сьогодні" є в 5 Мойсея 30: 16: "Заповідаючи тобі сьогодні любити Господа, Бога твого" (Кул.).

У той день, коли Ісус промовив слова нашого вірша, найбільш неймовірним мусило здаватися те, що Він коли-небудь стане Царем. Він висів на хресті, вмираючи як злочинець, з написом "Це – Цар Юдейський", написаним над Його головою для посміховища, і мусило здаватися цілковито невірогідним, що Він коли-небудь

отримає царство. Але коли розбійник попросив Ісуса згадати його, коли Він прийде у Царство Своє, Ісус віддав належне його вірі й сказав: "По-правді кажу тобі сьогодні [у цей похмурий день, коли Я вмираю смертю злочинця й виглядаю самозванцем], ти будеш зі Мною в раю". Інша важлива причина, чому наш Господь вжив слово "сьогодні", полягає в тому, що саме в цей день повинна була закінчитись велика жертва за гріх світу, яка відкривала можливість для встановлення Його Царства.

Проміжний стан

Ми переконалися, що Святе Письмо вчить про проміжний стан, про час очікування від смерті до нагороди. Велика кількість дослідників Біблії дійшла до цього висновку, але, на жаль, більшість із них і надалі тримається помилкової ідеї про природне безсмертя душі. Тому вони вірять, що душа під час цього проміжного стану є свідомою, що вона може думати й відчувати, що вона після смерті знає навіть більше, ніж знала до смерті. Давайте вияснимо й це.

Чи говорить Святе Письмо, що після смерті душа знає більше, ніж вона знала до смерті? Подивимося в Еклезіяста 9: 5: "Померлі нічого не знають". Також десятий вірш: "Бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості". Тепер пригадайте молитву Єзекії: "Не буде шеол прославляти Тебе, смерть не буде Тебе вихваляти... Не мають надії на правду Твою ті, хто сходить до гробу. Живий, тільки живий Тебе славити буде, як я ось сьогодні" (Іс. 38: 18, 19). Далі, псалмист у Псалмі 146: 4 говорить нам, що, коли людина вмирає, то "до своєї землі повертається, того дня її задуми гинуть". Чи це показує, ніби вона знає більше, ніж перед смертю? У Псалмі 6: 5 читаємо: "Вернися, о Господи, визволи душу мою, ради ласки Своєї спаси Ти мене". І далі,

вірш 6: "Бо ж у смерті нема пам'ятання про Тебе, у шеолі ж хто буде хвалити Тебе?" Дорогі друзі, хіба тепер не ясно, що душа під час цього проміжного стану є в стані несвідомості, чекаючи на пробудження у воскресінні?

Лише тоді, коли ми розуміємо, що таке смерть, ми можемо усвідомлювати красу образу, який так часто вживається як у Старому, так і в Новому Завіті, – сон смерті. Пам'ятаєте, як сказав Господь: "Друг наш Лазар заснув". А коли Його учні не зрозуміли Його, – "тоді просто сказав їм Ісус: Умер Лазар" (Ів. 11: 11-14). Смерть схожа до сну, тому що вона є станом несвідомості, за яким наступить пробудження. Якщо б я увійшов у кімнату, де хтось спить, то міг би робити й бачити багато речей, а ця особа зовсім не підозрювала б про мою присутність до того часу, доки залишалася б сплячою. Ось чому смерть є подібна до сну.

Дорогі друзі, я думаю, вам відомо, що я – лікар. Як і більшість лікарів, мене інколи викликають уночі. Час від часу я змушений працювати цілу ніч, і тому наступного дня буваю дуже втомлений і сонний. Будучи людиною зайнятою, я рідко маю час, щоб відпочити протягом дня. Але пригадую, як одного разу я лежав на дивані й закрив очі. Коли я знову відкрив очі, то сказав сам до себе: "Щойно я мало не заснув". Однак, глянувши на годинник, я із здивуванням побачив, що спав цілу годину! Я думав, що закрив свої очі тільки на мить, і мені важко було повірити, що минув якийсь проміжок часу. Чому так сталось? Тому що цей проміжок був станом несвідомості. Я спав, і мій сон був міцний, тому що я втомився. Він був міцний, як смерть.

Таким є стан мертвого. Коли людина помирає, вона закриває свої очі, переходить у стан несвідомості, і починається певний проміжок часу. Цей проміжок часу може тривати тижні, роки або століття, але, незалежно від його довжини, для людини цей пері-

од є суцільною прогалиною. Точно так, як та година, коли я спав. Іншими словами, кожному пробудженому на ранок воскресіння здаватиметься, ніби він лише закрив свої очі й у наступну мить відкрив їх. Ось таким є стан мертвих. Вони повністю несвідомі. Вони "нічого не знають".

Але "надходить година, коли всі, хто в гробах, – Його голос почують, і повиходять" (Ів. 5: 28, 29). Зауважте, що Ісус не сказав "усі, хто у вічному блаженстві та у вічних муках", а "всі, хто в гробах", – у стані смерті. Дехто скаже: "О так, це означає, що тіла є мертві, це не стосується душ. Це означає, що коли Ісус покличе, спасенні й загублені душі прилетять назад і оживлять свої тіла. Встануть тіла, бо тільки тіла переходять у стан смерті". Але Ісус так не сказав. Ми маємо одностайне свідчення науки і Святого Письма, що тіла не воскреснуть. Наука доводить, що при смерті тіла розкладаються і багато з них перетворюється на добриво для рослин. Деякі поїдаються дикими тваринами або канібалами і стають складовими тканин цих тварин чи канібалів. Тому очевидно, що для деяких тіл неможливо піднятися.

Але ми не мусимо покладатися тільки на свідчення науки. Апостол Павло, відповідаючи на запитання: "Як мертві воскреснуть? І в якому тілі прийдуть?" – не сказав: "Це особливе запитання! Чому ви питаєте: «Як мертві воскреснуть, і в якому тілі прийдуть?» Хіба ви не знаєте, що душа ніколи не вмирає, а вмирає і потребує воскресіння лише тіло?" Ні! Ось що сказав Павло: "Нерозумний... сієш не тіло майбутнє... і Бог тіло дає, як захоче, і кожному зерняті тіло його" (1 Кор. 15: 35-38). Що може бути ясніше від цього? Це не тіло, а душа вмирає, як читаємо в Іс. 53: 12 про Ісуса: "[Він] на смерть віддав душу Свою". Тому не тіло, а душа повинна воскреснути. І Бог дасть кожній душі тіло, яке захоче, відповідно до характеру, засіяного в час цього життя.

Де є померлі?

Із того, що сказано, вам стане ясно, що відповідь Святого Письма на наше запитання є проста: всі померлі, і добрі, і погані, є в одному місці – в могилі, не в буквальній могилі, а в стані смерті. "Все до місця одного іде: все постало із пороху, і вернеться все знов до пороху" (Екл. 3: 20). "Там безбожники перестають докучати, і спочивають там змученосилі [включаючи змучених від добрих діл], разом мають спокій ув'язнені [смертю], – вони не почують крику гнобителя... Малий та великий – там" (Йов. 3: 17-20).

Отже, вчення Святого Письма полягає в тому, що мертві є мертві. Здається дивним, що потрібно виходити до інтелігентної публіки, аби довести те, що є так ясно викладене в Божому Слові. Причина цього полягає в тому, що розум більшості християн так заплутаний теологічними ученнями минувшини, що вони не можуть зрозуміти ясного свідчення Біблії на цю тему.

У єврейському Старому Завіті слово, вжите для назви могили або стану смерті, в якому всі померлі спочивають, – це "шеол". У єврейських писаннях це слово зустрічається 65 разів. Однак воно не завжди перекладене як "могила". Три рази воно перекладене як "яма", 31 раз як "могила", 31 раз як "пекло". Слово "пекло" зустрічається в англійській версії Старого Завіту точно 31 раз, тобто єдиним єврейським словом у Старому Завіті, перекладеним на "пекло", є слово "шеол". Єврейське "шеол" відповідає грецькому "гадес" – слову, яке з'являється в Новому Завіті, щоб виразити той самий стан, стан смерті. Це доводиться фактом, що апостоли Петро і Павло у двох цитатах зі Старого Завіту, в яких зустрічається слово "шеол", переклали його грецьким словом "гадес". Порівняйте Пс. 16: 10 з Дії 2: 27, а також Ос. 13: 14 з 1 Кор. 15: 55 (Кул.), і в останньому згаданому вірші зауважте, що біблійному слову

"шеол" поставлено у відповідність слово "пекло".

Доктрина про вічні муки, яка вкралася в Церкву з відходом від апостольських учень, здобула велику силу в той час, коли люди мучили інших за те, що називалось єрессю. Слово "пекло" стало пов'язане з цією жахливою теорією як місце мук, де вогнетривкі демони повинні були визначити кількість мук для кожного з тих, кого туди відправив Бог. Однак справжнє значення слова "пекло" (англ. *hell* – прим. ред.) зовсім не таке. Насправді воно означає "скрите", "заховане" місце й тому було цілком правильним перекладом слова "шеол" і "гадес". Навіть тепер це слово вживається в цьому первісному значенні в деяких сільськогосподарських районах. "Ховати картоплю" (англ. *Helling potatoes* – прим. ред.) не означає смажити її, як впливало би з ортодоксійного значення слова "пекло". Це означає складати картоплю в ями, закопувати її, накривати її до належного часу, щоб вийняти її.

Дуже важливо усвідомити, що в біблійному використанні слів "шеол" і "гадес" немає жодного натяку на вічні муки. Подивімось, що сказав Йов: "О, якби Ти в шеолі мене заховав [яким дивним було б це бажання, якби шеол був місцем або станом вічних мук], коли б Ти мене приховав [о так! це правильна думка – шеол є станом сховку], аж поки минеться Твій гнів, коли б час Ти призначив мені, – та й про мене згадав! Як помре чоловік, чи він оживе? Буду мати надію по всі дні свого життя, аж поки не прийде заміна для мене. Кликав би Ти, – то я відповів би Тобі, за чин своїх рук сумував би" (Йов. 14: 13-15).

В Осії 13: 14 маємо запевнення, що шеол (пекло, стан смерті) повинен бути знищений. Отже він не може бути вічним місцем або станом. Цей вірш показує, що цей стан смерті повинен бути знищений завдяки воскресінню. Ось слова пророка: "З рук шеолу

Я викуплю їх, від смерті їх вибавлю. Де, смерте, жало твоє? Де, шеоле, твоя перемога?" Апостол Павло, цитуючи це, у кінці цього чудового розділу про воскресіння мертвих, вигукує (1 Кор. 15: 55, Diaglott): "Де, смерте, твоє жало? Де, пекло [гадес], твоя перемога?"

Найкращий з людей, Сам Ісус, пішов до пекла – не просто Його тіло, а Його душа. Ми зрозуміли це з вірша, який уже був згаданий – Дії 2: 27. Це цитата з Пс. 16: 10: "Ти не залишиш душі моєї в шеолі" (Гиж.). Розуміючи, що Ісусова душа пішла до шеолу, стає очевидним, що пекло не означає місця або стану вічних мук, а стан смерті. Це погоджується з висловом пророка (Іс. 53:12): "[Він] на смерть віддав душу Свою".

Вважається, що популярна теорія, ніби мертві не є мертві, підтримується трьома уривками зі Святого Письма. Це (1) притча про багача й Лазаря, (2) з'явлення Мойсея та Іллі на горі Преображен-

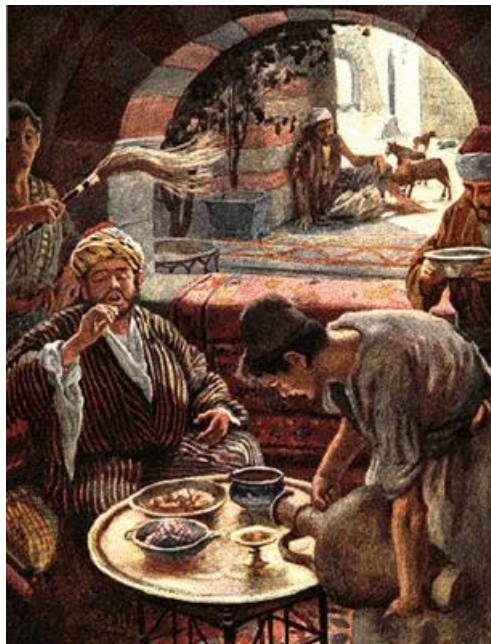
ня і (3) вислів Ісуса про Авраама, Ісака та Якова, що Бог не є Богом мертвих, а живих. Давайте проаналізуємо ці три уривки.

Багач і Лазар

З усього контексту цього уривка очевидно, що це притча. З другого боку, логічний урок, який довелося б узяти з нього, полягає в тому, що якщо ми не бідні жебраки, покриті болячками, то ми ніколи не ввійдемо у вічне блаженство; і що майбутні муки будуть нашою часткою, якщо ми вдягалися в тонкий вісон і порфіру і щодня розкішно бенкетували. Цією притчею Христос повідомив велику епохальну істину, а саме: відкинення Ізраїлю й прийняття поган до Божої ласки. Якщо ви уважно прочитаете 32-й розділ Повторення Закону (5 М. 32), то побачите, що Ісус образною мовою просто повторив те, що вже сказав Мойсей. Зверніть увагу на вірші 20 і 29, а також на цитату Павла з 5 М. 32: 21 в Рим. 10: 19, де він показує, що пророцтво Мойсея стосується відкинення Ізраїлю, як наслідок неприйняття цим народом Господа Ісуса.

Багач представляє ізраїльський народ, який у той час, коли промовляв Ісус, щодня розкішно бенкетував Божими милостями та обітницями. "Порфіра" представляє факт, що юдеї були Дітьми Царства, народом, до якого належав Месія. "Вісон" символізує праведність, приписану їм через образні жертви Закону.

Лазар представляє тих поган, котрі боялися Бога, але були "відлучені від громади ізраїльської і чужі заповітам обітниці, не мавши надії й без Бога на світі" (Еф. 2: 12). Єдиною милістю, яку вони могли отримувати, були крихти, які падали зі щедро накритого ізраїльського столу. Коли жінка хананеянка просила нашого Господа оздоровити її дочку, Ісус відповів: "Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого. Не годиться взяти хліб у дітей і кинути щенятам. Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята

їдять ті кришки, що спадають з столу їхніх панів" (Мт. 15: 21-28).

Унаслідок відкинення Ізраїлем Ісуса як Месії наступила зміна для обох цих класів. Клас "Лазаря" "помер", тобто перестав існувати як відкинутий, і був прийнятий до Божої ласки. Корнелій був першим із них. Приймаючи Христа, вони від того часу були прийняті на лоно Авраама як правдиві діти вірного Авраама й спадкоємці обітниць, яку Бог дав Аврааму (Гал. 3: 7, 26-29; Рим. 11: 7-9, 12-25).

Згодом, 70 року н. е., "багач" "помер", тобто перестав існувати як Народ – як народ представників Божих милостей. Відтоді юдеї були в муках, і велика безодня упереджень їхнього Закону перешкоджала їм прийняти Христа і повернутися до Божої ласки. Однак інший вірш запевнює нас, що так буде не завжди, адже "засліплення частково сталось Ізраїлеві, поки не увійде повне число язичників", і тоді "весь Ізраїль буде спасений" (Рим. 11: 25, 26, Дерк.).

Мойсей та Ілля на горі

Багато хто вважає, що Мойсей та Ілля особисто з'явилися учням та Ісусу. Вони не зауважили, що Ісус виразно сказав Своїм учням, що вони бачили видіння (Мт. 17: 9). Петро у своєму другому Посланні пояснює, що це видіння провіщало славне Царство Христа.

Слово, перекладене як "видіння", є грецьким словом *хорама*. Воно 12 разів зустрічається в Новому Завіті й у кожному випадку є властиво перекладене як "видіння". Розглянемо два приклади. У Діях 9: 11, 12 читаємо: "Господь же до нього [Ананії]: Устань і піди на вулицю, що Простою зветься, і пошукай в домі Юдовім Савла на ймення, тарсянина, ось бо він молиться, і мужа в видінні [*хорама*] він бачив, на ймення Ананія, що прийшов і руку на нього поклав, щоб став він видющий". Чоловік, якого бачив сліпий Савло з Тарсу, явно не був реальністю, а видінням. У Діях 12: 7, 9 читаємо: "І ось Ангол з'явився, і в в'язниці засяяло світло. І, доторкнувшись до боку Петрового, він збудив його, кажучи: «Мерщій вставай»... І, вийшовши, він ішов услід за ним, і не знав, чи то правда, що робилось від Ангола, бо думав, що видіння [*хорама*] він бачить". Петро думав, що те, що він бачив, було видінням, і не знав, що це було насправді. Ці приклади доводять, що слово *хорама*, вжите Христом, показує, що Мойсей та Ілля не були насправді присутні на горі, а лише здавалося, що вони були там. Уся ця картина була видінням.

Говорити, що Мойсей та Ілля дійсно стояли з Христом на горі,

г. Фавор (правдоподібно, гора преображення Господа)

суперечило б ученню Святого Письма, що Ісус був першим, хто встав із мертвих (Дії 26: 23; 1 Кор. 15: 20).

Бог не є Богом мертвих, а живих (Мт. 22: 32)

Цей вірш часто цитують на доказ того, що мертві не є мертві. Вивчення контексту покаже, що тут Христос має на увазі воскресіння, і що цей уривок виразно навчає протилежного до загальноприйнятої думки. Ось Його слова з попереднього вірша: "А про воскресіння померлих хіба не читали прореченого". Він не говорить "воскресіння живих", тому що це було б недоладністю. З огляду на воскресіння Ісус міг правдиво сказати, що Бог Авраама, Ісака та Якова не є Богом мертвих, а живих. Це погоджується з тим, що говорить апостол у Рим. 4: 17: "Бог оживляє мертвих і кличе неіснуюче, як існуюче".

Два інших вірші, які часто висуваються на підтвердження теорії, що віруючі в мить смерті "негайно входять до слави", є 2 Кор. 5: 8, де апостол Павло говорить, що він бажає "краще покинути дім тіла й мати дім у Господа", і Фил. 1: 23, де він висловлює

І прийшли до Нього ті саддукеї, що твердять, ніби нема воскресення (Мр. 12: 18)

"бажання померти та бути з Христом". Однак з іншого вірша (див. 2 Тим. 4: 8) очевидно, що апостол не сподівався бути впровадженим у присутність Господа негайно, в момент, коли покине свій "земний намет". Він знав, що мусить залишатися у сні смерті аж до повернення Христа, при останній сурмі, коли буде піднятий у Першому Воскресінні й уже навіки буде з Господом.

Слово "померти" в Фил. 1: 23 неправильно перекладене з грецького слова *аналюо*. У Луки 12: 36 це саме грецьке слово подане як "вернеться". Але "вернеться" не точно передає значення *аналюо*; дослівним перекладом є "знову бути звільненим". Павла "тягнуло одне й друге" – і жити, і вмерти. І те й друге мало переваги, і він не знав, що краще вибрати. Але "знову бути звільненим" із темниці смерті Господом у Його другому приході було дійсно набагато кращим, ніж перша з цих двох речей, і саме цього апостол палко бажав понад усе інше.

Два основні класи, які є в стані смерті

Є два основні класи, які перебувають у стані смерті: померлі в Адамі й померлі в Христі. Коли Адам згрішив, кара смерті впала не лише на нього, але й на весь ще ненароджений людський рід. Багато хто заперечує це й говорить, що Бог не засудив би весь рід через гріх однієї людини, але ми кожного дня бачимо цей закон у дії. Вони упускають факт, що діти страждають внаслідок закону спадковості, через гріхи своїх батьків. Пророк висловив це так: "Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах" (Єр. 31: 29). Вмираючий Адам дав своєму роду вмираюче життя. Потік був забруднений від свого джерела. Тому "нема праведного, нема ні одного". Усі винні перед Богом, і тому всі були справедливо засуджені на смерть.

Це знане як вчення про первісний гріх. Саме про це нам гово-

рить Павло в Рим. 5: 12: "Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили"; а також у 18 вірші: "Через переступ одного на всіх людей прийшов осуд". І ще в 1 Кор. 15: 22: "В Адамі вмирають усі". У Святому Письмі немає нічого яснішого, ніж це вчення про первісний гріх.

Ті, що мертві в Адамі, були засуджені на смерть через вроджений гріх. Бог, праведний Суддя, є святий. Він ненавидить гріх і не міг дозволити якій-небудь недосконалій істоті мати вічне життя. У цьому показана справедливість Бога. Але тепер "Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками" (Рим. 5: 8). Він "так полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне" (Ів. 3: 16).

Під вірою в Христа мається на увазі не просто інтелектуальна форма віри, яка говорить: "Я вірю, що була така людина Ісус Христос, і що Він був розп'ятий римлянами". Не така віра мається на увазі, а віра, яка є живою, яка довіряє Богу й говорить: "Я вірю, що Бог так полюбив світ, що дав Свого Сина, щоб Той став Спасителем людства. Я вірю Божій обітниці, що я виправданий через мою віру й маю мир із Ним. І тепер я хочу в усьому виконувати Божу волю".

Ми, хто проявляє цю живу віру в Ісуса, переходимо від смерті в життя (див. Ів. 5: 24). Це не означає, що ми маємо дійсне життя, але Бог зараховує його нам, тому що Його справедливість була задоволена через смерть Христа, і ми прийняли те, що Він передбачив для нас у Христі.

Чи це означає, що ті з нас, хто вірить, відтепер ніколи не повинні померти? Ні, дорогі друзі, якби так було, то ніхто з апосто-

лів не помер би. Це щось більше. Коли ми врятувались від осуду, який ліг на світ, і тепер намагаємося чинити Божу волю, то дізнаємося з Його Святого Слова, що ми отримали помилування від осуду для особливої цілі, і якщо ми не використовуємо його для цієї цілі, то ми взяли Божу благодать надаремно (2 Кор. 6: 1).

Що це за особлива ціль, задля якої ми отримуємо благодать виправдання? Гляньмо, що Ісус говорить про це в 9-ому розділі Луки. У 22-му вірші Він пояснює Своїм учням, що наближаються Його страждання: "Синові Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященники, і книжники, і буде Він убитий, – але третього дня Він воскресне". Далі, у двох наступних віршах Він додає: "Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже". Іншими словами, ми є виправдані, тобто маємо помилування від кари осуду, яка все ще лежить над світом, і перейшли від смерті в життя лише для особливої цілі – робити те, що робив Ісус, кладучи своє життя, як поклав Він.

Саме про це апостол Павло говорить нам у Рим. 12: 1: "Тож благаю вас, браття [вас, котрі є домочадцями віри], через Боже милосердя, – повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу". Чи могло це бути сказане до світу? Ні. Той, хто не був виправданий, і тому не є в мирі з Богом через нашого Господа Ісуса Христа, не може представити своє тіло як живу жертву з тої простої причини, що він не має що віддати – він не має свого власного життя; воно було конфісковане справедливістю. Він є мертвий в Адамі.

Коли ми наслідуємо приклад Христа, ми зараховані як члени

Його Тіла. Пригадайте, як Павло представив цю справу у 12-му розділі Першого послання до Коринтян (1 Кор. 12: 12): Ісус є "Головою", а ми, Церква, послідовники Христа, є Його "Тілом" і, зокрема, "членами". Усі, котрі є членами Христового Тіла, є також учасниками страждань і смерті Христа. У 6-му розділі Римлян, 3-й вірш (Рим. 6: 3), Павло говорить: "Чи ви не знаєте, що ми всі [домочадці віри], хто христився [занурився] у Христа Ісуса [стаючи членами Його Тіла], у смерть Його христилися [занурилися]?"

Отже світ в загальному є мертвий в Адамі, але ті, котрі проявили спасенну віру і представили свої тіла як живу жертву, є мертві в Христі. Мертві в Адамі вмирають в руках справедливості, а мертві в Христі вмирають жертвовною смертю. Хоча справедливість прийняла Христову смерть, вона не могла вимагати її, адже Він був безгрішний, і Його смерть була добровільною. Справедливість не може вимагати смерті послідовників Христа, тому що "немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі" (Рим. 8: 1). Це любов примусила Ісуса покласти Своє життя для задоволення справедливості, і любов примушує членів Його Тіла йти Його слідами самопожертви аж до смерті.

Перше воскресіння

Отже є два основних класи в гробі, або в стані смерті: мертві в Адамі й мертві в Христі. Далі, в 1 Сол. 4: 16 читаємо: "Перше воскреснуть умерлі в Христі". А в Об. 20: 6: "Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні. Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священниками Бога й Христа і царуватимуть з Ним тисячу років". У Рим. 8: 17 нам сказано, що ми мусимо терпіти з Христом перш ніж зможемо прославитися з Ним, однак, додає апостол: "Страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас". "Вірне слово: ко-

ли разом із Ним [Христом] ми померли, то й житимемо разом із Ним. А коли терпимо, то будемо разом також царювати" (2 Тим. 2: 11, 12).

Я надіюсь, що кожен з цієї аудиторії буде належати до цього класу. Пропозиція доступна для всіх, хто має вуха, щоб чути Радісну Вістку, і хто візьме свій хрест щоденно і йтиме слідами Учителя. Якщо ви будете вірні до смерті, то здобудете вінець життя, і тоді, коли зацарюєте з Христом, будете подібні до Нього, бо будете підняті в подобі Його славного духовного тіла (Об. 2: 10; 1 Ів. 3: 2; Фил. 3: 21).

Воскресіння неправедних

А як щодо решти людства? Термін "перше воскресіння" дає зрозуміти, що буде інше воскресіння, і саме про це нам сказано у Святому Письмі. Це повинно бути воскресіння як неправедних, так і праведних (див. Дії 24: 15). Чому вони повинні бути підняті? Ортодокс скаже, що вони повинні бути підняті тільки для того, щоб знову бути засудженими. Ось чому перекладачі Authorized Version (одного з англійських перекладів Біблії) переклали грецьке слово *крізіс* в Ів. 5: 29 на слово "осуд", хоча правильним перекладом є слово "суд", як в Revised Version. Ось що сказав Ісус: "Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, – Його голос почують, і повиходять, ті, що чинили добро [старозавітні святі, а також послідовники Христа], на воскресіння життя [їхні проби минули; вони довели, що є гідні життя], а котрі зло чинили [неправедні], на воскресіння суду". *Крізіс* означає перевірку або випробування, яке настає внаслідок винесення присуду, що залежатиме від особистої невинності чи вини. Наше слово "криза" походить від грецького *крізіс*. Його вживають стосовно якого-небудь стану справ, у якому є ще невирішена проблема, і

зацікавлені особи з тривогою стежать, чекаючи, що буде результатом – успіх чи невдача, життя чи смерть.

Після винесення судового присуду особа більше не знаходиться на пробі; її суд закінчився. Люди загалом, несправедливі, ще ніколи не були на особистому випробуванні. Проба їхнього спільного голови відбулась на початку, в Едемському саду, і тоді на них перейшла кара осуду. Весь людський рід був народжений під карою осуду, "в беззаконні народжений і в гріху зачатий", і величезна більшість померла, не уникнувши цього осуду, а отже, без будь-якої особистої проби. На відміну від тих, хто помер у Христі, про яких Павло писав, що "немає тепер жодного осуду тим, хто ходить в Христі Ісусі" (Рим. 8: 1), ці померли без справжньої віри або взагалі без віри в те єдине "під небом Ймення, дане людям, що ним би спастися ми мали". Ось чому вони названі несправедливими. Вони не були виправданими.

Порівняно небагато земних мешканців почули про Христа. Подумайте про мільярди тих, які померли раніше від Божого Сина, що прийшов віддати Себе "вкупом за всіх", і про яких Павло писав, що вони "не мали надії" й були "без Бога на світі" (Еф. 2: 12). Подумайте про мільярди людей, які живуть сьогодні в язичницьких землях, які не чують про ім'я Ісуса і вмирають щонайменше по 70 000 осіб щодня! І ще подумайте про величезну більшість тих, які, хоча й чули, ніколи не розуміли Вістки великої радості, про яку ангел сказав, що вона буде всім людям! Ніхто з них не мав особистої проби, тому що осуд смерті перейшов на них через непослух Адама, а не через їхній власний непослух.

Вони вийдуть зі стану смерті, щоб стати на суд, або випробування, на життя чи смерть. Ми переконані в цьому, бо нам сказано, що Ісус "за благодаттю Божою смерть скуштував за

всіх" (Євр. 2: 9), що "Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші [Церкви], але й за гріхи всього світу" (1 Ів. 2: 2).

Святе Письмо ясно вчить, що Адам продав весь людський рід під гріх на смерть (Рим. 7: 14), що Христос купив весь людський рід Своєю дорогоцінною кров'ю, і що "Христос на те й умер, і ожив, щоб панувати і над мертвими, і над живими" (Рим. 14: 9). Ясно також, що єдиний шлях, яким хтось може осягнути вічне життя, це шлях віри в смерть і воскресіння Христа. Сам Ісус сказав нам: "Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене" (Ів. 14: 6). А Павло говорить нам, що ні юдеї, ні погани не могли виправдатися ділами, і з цієї причини Бог послав Свого Сина Ісуса Христа "примиренням в крові Його через віру" (Рим. 2: 14, 15; 3: 9, 10, 25).

Саме через це Бог, наш Спаситель, улаштував так, щоб усі прийшли до пізнання правди (1 Тим. 2: 4). А можливість бути "праведним і [крім того] виправдувати" дає Йому той факт, що людина Христос Ісус, Посередник між Богом і людьми, "дав Самого Себе на викуп за всіх; свідоцтво часу свого" (1 Тим. 2: 5, 6).

Пам'ятаймо, що не нам судити, хто мав, а хто не мав повної нагоди спастися в теперішньому часі. Це добре, тому що люди схильні бути суворими, судячи інших. Ви можете подумати, що, якщо хтось і мав нагоду для спасіння, то це юдеї, які розіп'яли Христа. Вони не просто ходили до церкви і слухали проповіді про Христа; вони в дійсності бачили Самого Христа, чули славне послання з Його власних уст, бачили чудові діла, які Він чинив, і все-таки розіп'яли Його! "А що? – можете сказати ви. – Якщо хтось і поніс відповідальність, то це ті юдеї, і якщо хтось терпить вічний осуд, то це мусять бути саме ті юдеї". Але ось що сказав апостол

Петро: "Вчинили ви це з несвідомості". І Павло говорив: "Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави". Ні, дорогі друзі, "бог цього віку", сатана, як читаємо в 2 Кор. 4: 4, "засліпив розум [невіруючих], щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він – образ Божий". Господь є суддя. Він знає, хто несе і хто не несе відповідальності, і ми можемо залишити цю справу цілковито в Його руках.

Якщо Бог бачить, що хтось має повне знання про свою теперішню відповідальність, але не хоче слухатись Євангелія, то Він не дасть такій людині подальшої нагоди. Бо яка з цього була б користь? Однак ми повинні пам'ятати, що Бог сповнений милосердя, "бо навіки Його милосердя". В Євр. 6: 4-6 Він показав, що саме Він вважає повною нагодою.

З іншого боку, якщо Господь бачить, що особа ніколи не чула або ніколи достатньо не розуміла радісної вістки спасіння, то ця особа отримає таку нагоду.

Однак це не означає дозволу на гріх чи байдужість у цьому житті, адже нам сказано, що в майбутньому буде якась міра покарання, відповідна мірі теперішньої відповідальності. Що людина посіє, те саме й пожне (Гал. 6: 7). Содому і Гоморрі в останній день буде легше, ніж людям Палестини, бо содомляни грішили в набагато більшому незнанні, ніж юдеї (Мт. 11: 23, 24). Ми цілком спокійно можемо полишити цю справу для Господа.

Однак ми маємо запевнення, що як усі люди були осуджені в одній людині, Адамі (і нікого з них не запитували, хоче він чи не хоче бути засудженим в Адамі), так само всі люди (чи в теперішньому часі, чи у воскресінні) отримають вільний дар виправдання для життя через одного Спасителя, Ісуса Христа. "Ось тому, як через переступ одного на ВСІХ людей прийшов осуд, так і через праведність Одного прийшло виправдання життя на ВСІХ людей. Бо як через непослух одного чоловіка багато хто стали грішниками, так і через послух Одного багато хто стануть праведними" (Рим. 5: 18, 19).

Господній план

Божі дороги й Божі думки то не наші дороги й думки. Вони настільки вищі за наші, наскільки небо вище за землю (Іс. 55: 8, 9). Він довготерпеливий. Його план – дозволити людству йти крізь жахливу ніч горя й смерті, які є наслідком гріха, і Він чекає, доки цей урок не буде повністю засвоєний. Тим часом Він вибирає тих, котрі є бездоганними й щирими Божими Синами, невинними серед лукавого та розпусного роду, серед якого вони сяють, немов світила у світі (Фил. 2: 15) – малу черідку в цілому. Доброю волею Отця є дати їм Царство (Луки 12: 32), щоб вони могли приймати участь у благословенні світу.

Далі ми побачили, що світ в загальному був осуджений в Ада-

мі, і що люди вийдуть зі стану смерті на свою першу особисту пробу. Це мета, задля якої Христос приходить царювати, тому що "Він [Бог] визначив день, коли хоче судити по-правді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказ всім, із мертвих Його воскресивши" (Дії 17: 31). Велика потіха криється в слові "доказ". Зауважте, що доказ є не для декого, а "всім". Яку впевненість дає знання, що світ має бути суджений покірним і лагідним Ісусом! Послідовники Христа повинні з'єднатися з Ним у цій славній праці, як читаємо: "Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?" (1 Кор. 6: 2). З цієї метою послідовники Христа мусять розвивати чесноти духа.

Ті, хто стверджує, що віра без діл є достатньою, закривають очі на чіткий вислів Святого Письма, що віра без діл є мертвою. У 1 Кор. 13: 1-3 урочисто проголошено, що ми можемо мати все знання і таку велику віру, щоб переставляти гори, а однак, якщо ми не маємо любові, то це не дає жодної користі. Ніхто не буде співспадкоємцем із Христом, якщо з Божою допомогою він не зводитиме на фундаменті віри й знання надбудову любові. Перш ніж нам буде довірена праця суду світу з Христом, ми мусимо довести, що "любов" є великою мотивуючою силою всіх наших слів і дій. Ні, Бог не чекає від нас досконалості в тілі, але ми мусимо зростати в благодаті та пізнанні нашого Господа Ісуса Христа й ставати "подібними до образу" Його в повну міру наших сил.

Якщо ми це робимо, покладаючись на кров Христа, ми будемо прийняті – не завдяки нашій власній заслuzі, а завдяки заслuzі Христа. Як говорить Павло, ми обдаровані в Улюбленім (Еф. 1: 6). Ті, що будуть вірні до смерті, почують, як Господь скаже до них: "Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого" (Мт. 25: 21).

Усі ми знаємо, що мало хто бере щоденно свого хреста і вчить-ся бути покірним, лагідним і люблячим, як був Ісус, так що нас не дивує, коли ми читаємо в Божому Слові, що "багато покликаних, та вибраних мало", і що "тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, – і мало таких, що знаходять її". Ті "мало" є святими, які будуть привілейовані сісти з Христом на Його престолі (Об. 3: 21). Почуйте лагідні слова Доброго Пастиря до тих, хто любить Його й робить усе, щоб найкраще слухатись Його: "Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство" (Лк. 12: 32).

Судний день світу

Загально вважають, що це повинен бути день тривалістю двадцять чотири години, але Петро, говорячи про цей день суду, каже: "Нехай же одне це не буде заховане від вас, улюблені, що в Господа один день – немов тисяча років, а тисяча років – немов один день" (2 Петр. 3: 8).

У цей "День" суду світу, тисячолітнього панування Христа, умови в усіх відношеннях дуже відрізнятимуться від тих, які є тепер. Теперішній час є темною ніччю смутку, страждання й смерті. Той день буде досконалим днем, коли "журба та зітхання втечуть". Хибна теологія вчила людей боятися дня суду, тоді як Святе Письмо говорить про нього як про радісний час: "Додолу впадять у оздобі святій перед Господом, тремтять перед обличчям Його, уся земле, сповістіть між народами: «Царює Господь! Він вселенну зміцнив, щоб не захиталась, Він буде судити людей справедливо!» Хай небо радіє, і хай веселиться земля, нехай гримить море й усе, що у нім, нехай поле радіє та все, що на ньому! Нехай заспівають тоді всі дерева лісні, – перед Господнім лицем, бо гряде Він, бо землю судити гряде, – Він за справедливістю буде судити вселенну, і народи – по правді Своїй!" (Пс. 96: 9-13).

У той день земля буде повна пізнання Господнього, як море вода покриває, і більше не буде потреби будь-кому виходити до кафедри чи на трибуну, щоб говорити людям про Господа, бо кожен буде знати Господа, від малого їхнього аж до великого їхнього (Іс. 11: 9; Єр. 31: 34). Це справді буде славний час. Він буде явно протилежний теперішньому часу, коли "темрява землю вкриває, а морок – народи" (Іс. 60: 2). У наш час дуже мало таких, хто дійсно знає Бога. На очах і серцях решти лежить покривало – покривало невіри. Багато хто думає, що Бог є істотою, Яка у Своїй мстивості катує людей на вічні часи. Один служитель, Джонатан Едвардс, вірив, що після смерті він буде змінений так, що зможе заглянути крізь зубчаті стіни небес і побачити свого батька, матір і малих дітей, які звиваються в муках, а потім обернеться, щоб гучніше славити Бога. Так, багато хто ще вірить, що Біблія навчає про вічні муки. Нещодавно в Глазго двоє чоловіків були засуджені за те, що кинули собаку в піч і спостерігали за її агонією, аж доки вона не вмерла. Суддя правильно охарактеризував їхню поведінку як звірячу. Однак багато з тих, хто здригнувся б від однієї тільки оповіді про таке звірство, відкрито заявляють про свою віру в те, що Бог мучить не собак, а людських істот, і не кілька хвилин, доки смерть не припинить муки, а цілу вічність! Яке жахливе уявлення про Бога!

Моє серце радіє, маючи це радісне запевнення Божого Слова, що у славному Тисячолітньому пануванні Христа, в дні суду світу, всі людські очі будуть відкриті і побачать, що "БОГ Є ЛЮБОВ". Гляньте в двадцять п'ятий розділ Ісаї, що пророк говорить нам про цей славний Тисячолітній День! "І Він на горі [царстві] цій понищить заслону, заслону [невіри] над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми. Смерть знищена буде [через

*І замешкає вовк із вівцею,..
і будуть разом телятко й левчук,..
а дитина мала їх водитиме!
(Ісаї 11: 6)*

воскресіння з мертвих] назавжди, і витре сльозу Господь Бог із обличчя усякого... І скажуть в той день: Це наш Бог, що на Нього ми мали надію, – і Він спас нас! Це Господь, що на нього ми мали

надію, – тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!" (Іс. 25: 7-9). Зауважте, дорогі друзі, що Бог спасе людей уже після того, як вони вийдуть із гробів!

Але для світу людства є ще більше привілеїв. У теперішньому віці дорога до життя є вузькою, і "мало таких, що знаходять її". Сатана все ще "ходить, ричучи, як лев", шукаючи, кого б пожерти. Але в Тисячолітньому Віці буде встановлена "свята дорога" – не важка вузька дорога, а легка дорога, на якій навіть нерозумний не заблукає. На ній не буде жодного "лева", бо сатана повинен бути зв'язаний на тисячу років (Іс. 35: 8-9; Об. 20: 2). Злий вплив сатани буде усунений, і тоді будуть досягнуті теперішні цілі нашої (та інших реформаторів суспільства) стриманості. Ні суспільні лиха, ні зло будь-якого іншого роду більше не матимуть дозволу.

Однією важливою причиною того, чому люди сьогодні настирливо продовжують робити зло, є те, що вони не завжди одразу покарані за кожний грішний вчинок чи слово. Як сказав мудрець: "Що скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними" (Екл. 8: 11). Чи це не правда? Чому наші тюрми повні в'язнів? Просто тому, що ці люди усвідомлюють, що відбулися великі зміни, які дозволяють уникнути покарання, і вони готові піти на ризик бути засудженими. Коли Христос буде правлячим Царем, цьому злому стану буде покладений край. У Іс. 26: 9 нам сказано, що коли на землі відбуваються суди Господні, мешканці світу навчаються праведності. У цей день Господь більше не дозволить зла. Буде справедлива міра покарання за кожний грішний учинок і слово, і це покарання призводитиме до реформи характеру.

З другого боку, як говорить псалмист: "Праведний буде цвісти в Його [Христа] дні" (Пс. 72: 7). У цьому відношенні також будуть

умови, протилежні до сьогоднішніх. У той час буде легше робити добро, ніж робити зло, тоді як у теперішньому часі легше робити зло, ніж добро. Коли Господні суди будуть на землі, коли кожний грішний учинок і слово будуть карані, а кожен праведний учинок і слово нагороджені, тоді люди швидко зрозуміють любов, справедливість, мудрість і силу Бога. Не дивуйтесь, що в той час "мешканці землі будуть навчатися правди"!

Я вірю, що Тисячолітнє панування Христа є дуже близько – під дверима, але ми не повинні розуміти, що досконалий мир і праведність буде переважати на самому його початку. Багато хто має хибні уявлення щодо Тисячоліття. Вони думають, що в момент початку Тисячоліття все і всі будуть негайно вдосконалені. Але так не буде. Розповідаючи про нові небеса й нову землю, які будуть встановлені, коли Христос візьме Свою велику силу і почне царювати, пророк говорить: "Там не буде немовлятка ні старця, щоб не дожив повного віку свого; бо й століток вмиратиме молодиком; хіба грішник, хоч би й століток, вмиратиме в проклоні" (Іс. 65: 20, Кул.). Це показує, що деякі будуть грішити в цьому Тисячолітньому дні, і що непоправні отримають щонайменше сто років для випробування. Апостол ясно стверджує (1 Кор. 15: 25), що Христу "належить царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми". Іншими словами, Тисячоліття не буде часом досконалого миру і праведності, воно буде "днем", який призначений Богом з метою встановити досконалий мир і праведність (Дії 17: 31).

Попередньо необхідно, щоб були повалені царства цього світу й було встановлене Царство нашого Господа. Це означає, що буде короткий час великого горя. Даниїл і Христос називали його часом горя, якого не було від існування люду аж до цього часу

(Дан. 12: 1; Мт. 24: 21). Ми вже тепер бачимо знаки наближення цього горя. Без сумніву, горе прийде головним чином через конфлікт між працею та капіталом. Це буде час горя, набагато більшого, ніж Французька революція. Тому що воно буде всесвітнім. Однак темна хмара має сріблясту облямівку, адже на руїнах теперішніх царств буде встановлене Христове Царство, і тоді люди "мечі свої перекують на лемеші, а списи свої – на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни" (Іс. 2: 4).

У кінці Тисячоліття всьому людству буде повернена його досконалість, яка була втрачена через Адама, – досконалість людської природи; і ціла земля буде повернена до свого попереднього райського стану (Дії 3: 21; Іс. 35). Коли закінчиться тисяча років, на короткий час має бути звільнений сатана (Об. 20: 3). "Навіщо? – запитає дехто. – Це все зіпсує! Чому сатана має бути звільнений після того, як відновиться рай?"

Коли на початку Адам і Єва жили в Едемському Саду, вони були досконалі, але Бог дозволив сатані спокусити їх. Чому? Щоб випробувати їхню відданість Йому й праведності. Вони не встояли. Гріх увійшов у світ, а через гріх – смерть; і звідси весь теперішній плач, крик і біль, які продовжуються вже шість тисяч років, і через які люди навчилися гіркої лекції гріховності гріха (Рим. 7: 13). Незабаром Христос почне Своє славне царювання. Він покличе, і всі мертві повиходять зі стану смерті. Ті, котрі в минулому розділили Христові страждання й смерть, тепер розділять Його славу й царюватимуть з Христом і судитимуть усіх тих, котрі померли в Адамі. Останні будуть поступово підняті до досконалості, втраченої Адамом, а тоді, коли вони навчатись блаженств праведності та важливості підкорення Господу, сатані буде дозволено

спокушувати їх. Чому? З тої ж причини, з якої йому було дозволено спокусити Адама і Єву – щоб випробувати їхню відданість Богу й праведності. Ми не знаємо, скільки з них упаде, але безперечно, що після тривалого досвіду з гріхом і праведністю порівняно небагато піде за сатаною, бо всі отримають реальний досвід любові, а також справедливості Бога. Ті, котрі не встоять, будуть знищені Другою Смертю.

Друга Смерть

Перша смерть – це смерть в Адамі, а друга смерть в жодному сенсі не стосується Адама. "За тих часів не говоритимуть більше: Батьки їли зелений виноград [гріха], а на зубах у синів оскома! Ні, кожний [хто вмирає] вмиратиме за свою провину" (Єр. 31: 29, 30, Хом.). У Тисячолітньому віці кожний отримає особисте випробування, і всі, хто вмере, вмиратимуть унаслідок власного гріха, а не через гріх Адама. Для них це буде друга смерть, тому що свою першу смерть вони перенесли в минулому через непослух Адама (Рим. 5: 12, 18).

Друга смерть зображена як "озеро, що горить огнем та сіркою" (Об. 21: 8), переконливий образ повного знищення – смерті, з якої не буде воскресіння, бо "Христос уже більш не вмирає"; другого воскресіння для грішників не буде (Рим. 6: 9). У грецькій версії Біблії про цю другу смерть часто говориться як про "Геєнну", одне з трьох слів, перекладених у Новому Завіті на "пекло". "Геєнна" є грецькою формою назви "Долина Гінном" – долини, розташованої зразу за Єрусалимом, біля підніжжя гори Сіон. Вона була місцем спалення міського сміття. У ній постійно підтримувався вогонь, а для того, щоб прискорити знищення, додавалась сірка. Туди скидали все сміття міста, а також тіла злочинців, ніби даючи цим зрозуміти, що вони недостойні воскресіння.

Таким чином бачимо, що ідея мук зовсім не пов'язана з Геєною, Другою Смертю. Геєнна означає стан вічної погибелі. Саме про це говорить псалмист: "Господь береже тих усіх, хто любить Його, а безбожних усіх Він понищить" – не залишить їх у жодному стані (Пс. 145: 20).

Нагорода вірних

З другого боку, ті, котрі протистоять сатані і є віддані Богу та праведності, котрі люблять Господа їхнього Бога усім своїм серцем, розумом, усією своєю душею та силою, а свого ближнього, як самого себе, перейдуть у Грядущі Віки, де "не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю, бо перше минулося". Лише ті, котрі поклоняються Богу в душі й правді, досягнуть цей стан вічного блаженства як досконалі людські істоти на досконалій землі. Тоді, коли буде відновлене перше панування, великий Божий план Спасіння буде завершений, і виконається молитва, якої наш Гос-

подь навчив Своїх учнів: "Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі". Тоді виконається послання ангела: "Благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім" (Лк. 2: 10).

На завершення, я сподіваюся, що всі присутні тут усвідомлять факт, що хоча земна реституція є славною нагородою за вірність, однак у цьому Віці ми можемо мати надію на вище становище. Я сподіваюся, ви розумієте, що тепер вашою розумною службою є взяти свій хрест і йти за Христом. Якщо ви це робите і якщо ви є вірні аж до смерті, то будете царювати з Ним як славні духовні істоти божественної природи (2 Петр. 1: 4). Головною вашою причиною для радості буде ваша здатність співпрацювати з добрим, люблячим Ісусом у розподілі всіх тих чудових благословень для цієї бідної, проклятої гріхом землі, бо ж хіба не більшим благословенням є давати, ніж брати?

Я вірю – те, що я сказав, допоможе всім вам зрозуміти й оцінити Боже Слово більше, ніж це було раніше, і що таким чином ваша любов до Бога й праведності збільшиться. Амінь.

ПРОПОНУЄМО НАСТУПНУ ЛІТЕРАТУРУ

ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА:

Том I "Божественний План Віків"

Том II "Надійшов Час"

Том III "Нехай Прийде Царство Твоє"

Том IV "Битва Армагеддону"

Том V "Примирення між Богом і Людиною"

Том VI "Нове Створіння"

НАМЕТ ОБРАЗОМ КРАЩИХ ЖЕРТВ

ФОТО-ДРАМА СТВОРЕННЯ — Ілюстроване видання

БОЖЕ ЦАРСТВО — Брошура

НАДІЯ — Брошура

РОЗРАДА — Брошура

ЩО ТАКЕ ДУША? ЧИ ВОНА БЕЗСМЕРТНА? — Брошура

ЯК БОГ ВІДПОВІДАЄ НА МОЛИТВУ — Брошура

ПЛЯШЕЧКА ДУЖЕ ЦІННОГО НАРДОВОГО МИРА — Брошура

scripturestudy.info

scripturestudy.net

79019 м. Львів, а/с 6890

doslidzennia@gmail.com